

Indonesie 2010 deel 11

We brengen een groot deel van deze dag door aan het zwembad. Dewi brengt als verrassing een bos rambutans.

Natuurlijk laat me ik me door haar masseren. Ik hoor van haar dat de voorbereiding voor de ceremonie vordert. Elk dorp heeft een aparte kleding en ik hoef me niet druk te maken over een sarong en kebaya. Die heeft ze wel voor me.

We gaan tussendoor shoppen bij een babywinkel tegenover het hotel. Het is dure merkkleding, zeker wanneer ik de prijzen vergelijk met de kleren die ik al gekocht heb op de markt in Tabanan. We kopen een leuk pakje met een capuchon. Wat kan ik mij vergissen in de maten van Indonesische baby's. Achteraf kan ons jongste kleindochter, 14 dagen jong, hooguit het maar een klein maandje dragen.

Ik heb intussen een boek uit de boekenkast gepakt die bij het zwembad voor iedereen toegankelijk is. Mijn boeken heb ik inmiddels al uitgelezen. De meeste gasten laten hun boeken achter wanneer ze weer huiswaarts gaan, maar de mijne neem ik toch mee.

Dan komt ons bevriend echtpaar aan. Het weerzien is hartelijk. Het hotel in Kuta bevalt niet zo erg, vertelt zij. We hebben veel uit te wisselen en bij te kletsen. Ik laat het echtpaar onze kamer zien en natuurlijk het hotel. Ze besluiten te verkassen en haar partner boekt een kamer vanaf de volgende dag. Na een hapje gegeten te hebben in de middag gaan ze tijdig terug naar het hotel in Kuta stad.

De dag daarop slaan we bier en rode wijn in bij de supermarkt vlakbij. We hebben nu een vaste stek bij het zwembad als ontmoetingsplaats. Mijn vriendin laat me kleertjes zien die ze gekocht heeft voor haar kleinkind. Ik ben vooral weg van een mutsje.

Ik ben bijzonder geïnteresseerd over hun reis door Java. In Soerabaya hebben ze plaatsen bezocht waar wij, in 2008, niet eens op het idee zijn gekomen. We eten bij een warong in de buurt.

's Avonds komen ze bij ons langs voor een slaapmutsje. Het maakt de avonden en de daarop volgende avonden gezellig.

We nodigen ze uit om met ons de volgende dag mee te gaan met een tripje.

Na twee dagen luieren, valt het niet mee om tijdig te ontbijten. Eerst gaan we naar Super Bintang, het grote warenhuis. Mijn vriendin wil flappen tappen en daar staan verschillende betaalamtaten. In de auto ontdekt ze dat bij het opbergen van het geld haar

betaalpasje er niet bij zit. We rijden terug naar Super Bintang, zo heet dat winkelcentrum. Wie weet ligt dat betaalpasje nog op de grond. Ik ga naar de kassa van de supermarkt en vraag of iemand misschien die van haar gevonden heeft en bij de kassa ingeleverd. Zonder enig commentaar haalt de winkelbediende een grote kaart die aan de muur is bevestigd en laat me diverse pasjes zien die 'vergeten' zijn. Die van mijn vriendin is er niet bij. Grote schrik natuurlijk en het is zaak de betaalpas zo spoedig mogelijk te blokkeren. Het is weekend en pas op maandag worden de automaten geleegd en kan het zijn dat haar kaart dan gevonden wordt.

In het Bali Bird park zijn 250 exotische vogelsoorten te bewonderen. De meeste

vogels zitten niet in hokken. Op een plattegrond is aangegeven waar de vogels vandaan komen. Er is ook nog een reptielenpark met een jungle en watervallen. De jungle hangt vol met slingerplanten en lianen. Er zijn ook Varanen en reuzenslangen. Zelfs de beruchte Komododraak is te zien.

De vogels komen uit Borneo, vele (zang)vogels uit Java, Sumatra, Zuid Amerika en Afrika. Er is ook nog een Nursery waar we de kuikentjes kunnen observeren.

Bij de ingang vele kakatoes en papagaaien in de prachtigste kleuren combinatie. Een witte kaketoe met gele kuif heb ik in Indonesië ook gehad. Ongeveer in het midden van het park loopt een Tukan parmantig rond. Ik kniel neer om hem op mijn arm te zetten. Hij bijt heel hard in mijn uitgestoken hand en laat een deuk achter op een vinger. We raadplegen regelmatig de plattegrond, want we willen zoveel mogelijk alle vogels bewonderen. Het leuke van de Tukan is dat hij ons volgt waar we naar toe gaan. De oppasser weerhoudt hem van zijn uitstapjes.

Graag wil ik ook de vogels uit Borneo zien, omdat ik daar ooit gewoond heb. De partner van mijn vriendin is in het bijzonder geïnteresseerd in het Papua Tropical Rainforest. Hij heeft bij de

Koninklijke Marine ooit dienst gedaan. Deze Rainforest is wel met een hoog doek afgedekt. In de bomen nestelen enkele vogels. Een gediensstige oppasser wijst ons hierop. Het zijn heel grote nesten. Hij loopt met ons mee en we gaan een bruggetje op zodat wij de broedende vogels nog beter kunnen zien. Het is broeierig warm en wij

transpireren als een otter. Een gekroonde vogel loopt vlakbij, maar is zo schuw dat hij onmiddellijk wegduikt in het struikgewas. We komen nog verschillende tegen, met of zonder kroon, maar ook zij zijn bijzonder schuw.

Door een poortje kunnen we de Rainforest achter ons laten. Grote slangen liggen lui in een kooi en ik hoef niet bang te zijn dat ik over ze zal struikelen.

De oppasser roept een andere oppasser die ons verder wegwijs maakt. Hij haalt een grote Adelaar uit een kooi. Wie van ons wil, krijgt dikke leren handschoenen aan. Natuurlijk gaan we om de beurt op de foto! Bij het afscheid fluistert de eerste oppasser dat een kleinigheid voor de dienstbaarheid van de tweede oppasser wel wenselijk is. Natuurlijk heb ik bij het afscheid wat geld in mijn hand voor beiden.

De Komododraak zit in een ommuurde diepte en heeft zich min of meer verstopt achter een paal. Het is heel moeilijk om hem/haar te fotograferen.

In een kooi ontdek ik een Beo. Door de tralies heen fluister ik tabé. Ik ben verrukt wanneer hij ook tabé fluitend zegt.

We besluiten in het open restaurant wat te gaan drinken en uit te puffen.

Ik lach me kripoet wanneer ik een toeriste

zie die in een duster voorbij komt. Weet zij veel dat een duster tot een housedress hoort!

Aan haar voeten draagt zij sportschoenen. Even later zien we haar weer voorbij komen, maar nu heeft ze de duster wat opgerold tot een kniebroek. Haar hoed gebruikt ze nu als waaier. Geen gezicht!

We bestellen ijskoffie en mijn vriendin is nog steeds ijverig aan het sms'en. Dan valt een glas ijskoffie over de tafel. Met servetten proberen we de stroom wat te stuiten, maar het is onbegonnen werk. We krijgen de

slappe lach en het personeel stelt voor om een andere tafel te nemen. Het ei van Columbus.

De Toekan maakt ook weer zijn opwachting, maar het restaurant personeel jaagt hem weg met een sapu.

Tegenover het restaurant is een grote vijver. Mijn vriendin herkent de bijzondere visjes die daar zwemmen. Op haar verzoek doe ik een van mijn voeten in het water en ja hoor, daar komen ze aangezwommen en knabbelen aan mijn tenen. Het doet geen pijn, alleen het kriebelt wel. Ze maken namelijk de voeten schoon en worden ingezet in schoonheidssalons.

We beklimmen een Torajahuis in het gedeelte van Sumatra. Door een kralengordijn komen we in een duistere ruimte en het ruikt niet fris. We ontdekken grote uilen die natuurlijk een dutje doen. Foto's maken heeft weinig zin.

De Flamingo's zijn fascinerend om te zien en bestaan niet alleen uit de zalmkleurige soort die wij gewend zijn. Het park ligt 12 km ten Zuid-Westen van Ubud en is 200 hectare groot.

We rijden nu richting Sanur naar Bali Orchid Garden.

We kunnen een host krijgen voor de rondleiding, maar daar maken we geen gebruik van. Bij de ingang passeren we twee beelden. De ene stelt Brahma voor, de god van het ontstaan van het leven, de andere is Wisnu die toezicht houdt op het leven. Het is een uitgestrekte tuin met hier en daar een leuk paviljoentje om wat te gebruiken. Er is een grote verscheidenheid aan Orchideeën, maar ik verbaas me dat die in de gloeiende zon staan. Tuinmannen besproeien met regelmaat de planten. In een kas zijn onder andere Bromelia's te bewonderen, alsmede de Vanilleplant en Anthuriums.

Deze mogen geen direct zonlicht hebben.

Een vrouwelijke host loopt ons tegemoet en we krijgen een handdoek om ons tegen de gloeiende hitte te beschermen. Wat een service! De doek voelt lekker koel aan. Ik wikkel die als tulband op mijn hoofd en laat een stukje over als bescherming voor mijn nek. De Bali Orchid Garden is in 1999 geopend en alleen toegankelijk voor toeristen en eventuele kopers. Een tropische bloemenvaas naar keuze wordt gemaakt of een Orchideeën (hang)mandje.

Op de terugweg ontdek ik een dier in een kooi. Dat blijkt de Luwak te zijn. Luwak koffie is heel speciaal en heel graag had ik in één van de paviljoentjes deze koffie willen drinken. Bij de uitgang is nog een kleine winkel met wat souvenirs, de Luwak koffie, bijenhoning en andere zaken. Veel tijd om te snuffelen heb ik niet, want de anderen staan al buiten bij de auto op mij te wachten. Een Luwak is een Civetkat die koffiebonen eet. Door de chemische werking in de maag krijgt de koffie een speciale smaak. De uitwerpselen van deze koffiebonen worden later voor consumptie geschikt gemaakt. De koffie is duur en erg bekend op Java en Sumatra.

We gaan terug naar het hotel. Onderweg maakt Nyoman een speciaal rondje om de auto op een rustige plek te parkeren. We willen het beeld van Bali fotograferen. Die staat midden op een druk verkeersplein. Het is nog een hele klus om dat in het geheel op de foto te krijgen.

Straatverkopers proberen aan personen in stilstaande auto's wat te slijten. De partner van mijn vriendin wil heel graag een krant kopen.

Nyoman opent het raam op een kier en koopt de krant. Deze is keurig geseald in plastic. Op de voorpagina het laatste nieuws uit Nederland in grote koppen. Wanneer de krant verder wordt opengeslagen, bestaat de rest van de krant uit oud nieuws, nog van voor dat we uit Nederland zijn vertrokken. Hoe krijgen de verkopers dat voor elkaar! Wij krijgen weer de slappe lach. Volgens Nyoman is dat het werk van de Javanen en niet van de Balinezen. Die avond eten we gezamenlijk in het hotel.

Wordt vervolgd
Mila

